

Predikan i Skepplanda kyrka 2020 av Tobias Bäckström

Alla själars dag.

”Vårt evighetshopp”

Josua 1:10-11

Hebr 11:13-16

Luk 20:37-38

Det sägs att när ett barn kommer i fyra-årsåldern så inser det för första gången att det liv som det lever en dag ska ta slut. Det är en insikt som vi alla får leva med sedan dess. Så länge vi är ungdomar kan vi nog bortse från detta och inte tänka så mycket på det. Men frågan är om det är klokt att göra så. Döden är ofrånkomlig både när det gäller att vi kommer mista våra anhöriga och när den till sist kommer till oss själva. Att då leva som om detta inte vore en verklighet kanske inte är så vist.

Tänk om det istället är så att döden kan hjälpa oss att leva ett bättre liv. Inte döden i sig, men vetskapen om döden. Livet är en utmätt tid, även om vi inte vet hur just lång tid vi fått. Och just dessa två saker: att livet är begränsat och att vi inte vet hur länge det varar kan tillföra något. Om man inte vet hur lång tid man har på sig så väljer man det viktigaste först. Insikten att livet är en utmätt tid kan hjälpa oss att prioritera bättre. Vad är viktigt, vad kan inte vänta? Hur tar vi vara på den tid vi fått till förfogande, den dagar vi får som gåva av Gud?

Det kan också hjälpa oss att bättre ta hand om varandra. Vi skiljs ifrån varandra, längre och kortare tid. Vi vet inte när det blir sista gången vi ser varandra. Att då leva i oförsonlighet med någon vill vi inte. Då vill vi inte skjuta upp möjligheten att reda ut saker och ting som blivit fel.

Vetskapen om att livet är en utmätt tid kommer också göra oss till friare människor. Friare i förhållande till egendom och ägodelar, allt detta vi ändå en dag måste lämna ifrån oss till andra.

Döden kan alltså göra livet mer meningsfullt. Men inte bara döden i sig, utan också det som kommer efter döden.

Epistelläsningen handlade om Israels folks vandring genom öknen till deras utlovade land och det är en vanlig bild för vår livsvandring här på jorden till det utlovande himmelska landet. Ibland kanske du får känslan av att du inte riktigt hör hemma här på jorden? Att du känner dig som en gäst och främling i världen. Det beror i så fall på att Gud har lovat oss ett bättre land i himlen som det står i episteln. Det vilar något provisoriskt över hela vår tillvaro här på jorden.

Folket ”dog i tro utan att ha sett vad de blev lovade”. De hade inte sett, men de ägde ett hopp. Är det inte detta livet går ut på, att leva det så att man kan dö i tro med ett hopp. Att ha ett hopp är inte samma sak som att hoppas. Hoppas kan man göra utan att ha någon särskild grund för det. När jag köper en lott hoppas jag att det ska vara en vinstlott, men det betyder inte att jag har någon anledning att tro att just den lott jag köper verkligen är en vinstlott. Hoppets symbol är ju ett ankare. När man släpper ner ankaret från fartyget så ser man inte var

ankaret fastnar i botten. Man ser bara ankartrossen som ner i vattnet. Men det är stadigt fäst där nere, det kan man ha gott hopp om även om man inte ser det.

Hoppet som Jesus gett oss är inte utan grund. Det är stadigt fäst i Jesus själv. I dagens evangelium så konfronteras Jesus med frågan om de döda uppstår eller inte. Det var inte alla som trodde det, och det debatterades friskt om saken. För Jesus är det självklart att de döda uppstår: Den Gud som är Abrahams och Isaks och Jakobs Gud är en Gud för de levande, inte för de döda.

Det kan vara svårt att ta till sig för oss, vi som är hänvisade till att leva i tro, utan att kunna se. Men när vi besöker gravarna under den här helgen så får vi tänka på den mest kända graven av alla: den tomma graven, Kristi grav. Graven var tom eftersom Jesus hade uppstått.

Hoppet är fäst i Jesus försäkran om att de döda kommer att uppstå. Han om någon vet: han har ju själv varit med om det. Han har makten över liv och död. Här lever vi i tro, vi hoppas på det som vi inte sett. Men det är ingen blind förhoppning, i brist på annat. Vi har en fast grund att bygga detta hopp på. Vår längtan efter ett annat land, ett bättre land där vi inte kommer att känna oss som gäster och främlingar, den längtan ska vi ta vara på och söka den som har gett oss löftet om detta.